

[Gert Petersen.]

udspionerer man ikke lovlig politisk virksomhed. På den anden side var man nødt til at bruge utraditionelle metoder. Ministeren fik faktisk antydning, at den organisation, som Kasper Neergaard tilhørte, havde begået ulovligheder, eller at man havde næret berettiget mistanke derom.

Det er nu 4-5 år siden. Har den pågældende organisation været anklaget? Det har den ikke været. Har den skullet give møde i byretten, sigtet for ulovligheder? Det har den ikke gjort. Så spørger jeg, hvordan ministeren kan tillade sig den slags antydninger, og hvis han mener, at man dengang med rette havde næret mistanke, hvorfor siger han så ikke i dag, eftersom hele den sag ikke udkrystalliserede sig i nogen anklage, at mistanken var uberettiget, og at efterretningstjenesten altså burde have holdt næsen for sig selv?

Jeg vil godt svare på ministerens vegne, for jeg er helt sikker på, at det svar, som ministeren giver, bliver som den redegørelse, vi har fået fra ministeren, altså intet svar. Jeg tror, at ministeren udtalte sig, som han gjorde i går, fordi der for alt i verden skal dækkes over alt, hvad efterretningstjenesterne foretager sig. Der skal lægges låg på en skraldespand, og en minister skal til enhver tid sidde bred og mægtig på dette låg.

Desværre, kan man godt sige, er den siddende justitsminister hverken værre eller bedre end mange af sine forgængere. I 1947 blev der i dette ting, ikke fra yderliggående venstreorienteredes side — det ville hr. Arne Christiansen jo ellers naturligvis have ventet — men såmænd af Arne Sørensen stillet et dagsordensforslag, som sagde, at politikontrol med danske borgeres politiske virksomhed var uforenelig med demokratiske frihedsrettigheder, og at registrering af politisk virksomhed straks skulle bringes til ophør. Forslaget blev afvist af daværende justitsminister Elmquist med den begrundelse, at en sådan registrering alene på grund af politisk virksomhed ikke fandt sted. Medmindre der forelå mistanke om en forbrydelse, førte politiet ikke kartotek over borgernes politiske virksomhed.

I 1968 — 21 år senere — udsendtes en regeringserklæring. Den sagde:

„Regeringen har i dag besluttet, at registrering af danske statsborgere ikke længere

må finde sted alene på grund af politisk virksomhed.“

Det blev ydermere oplyst, „... at tidligere registrerede oplysninger af den omhandlede art var blevet udskilt og destrueret.“

Spørgsmålet er herefter: talte daværende justitsminister Elmquist usandhed i 1947, eller var man, dvs. var man i justitsministeriet, senere begyndt at indsamle, som det hed, oplysninger af den omhandlede art uden folketingets vidende i nattens mulm og mørke? Jeg kender ikke svaret, men jeg kan sige så meget, at en eller anden på et eller andet tidspunkt har ført folketinget bag lyset. Så megen klarhed er der dog.

Den slags skaber jo ikke tillid. Det skaber heller ikke tillid, når en minister lader spørgsmål stå ubesvarede eller endnu værre besvarer dem på en sådan måde, at nye oplysninger, der kommer frem senere, kaster et tvivlsomt skær over besvarelsen. I to tilfælde har justitsministeren her i tinget oplyst os om, at aflytning af fhv. minister Alfred Jensens lejlighed først var blevet de danske myndigheder bekendt i begyndelsen af 1960'erne. Senere — den 31. januar — har justitsministerens partiblade Aktuelt, som åbenbart også, hr. Arne Christiansen, har meldt sig i den undergravende virksomhed, oplyst, at daværende statsminister H. C. Hansen i 1959 gav ordre til, at aflytningerne skulle indstilles. Så spørger jeg: lyver Aktuelt? Hvis ikke — og jeg tror ikke, at Aktuelt lyver — så må jeg spørge: ja men var den daværende statsminister da ikke en dansk myndighed?

Jeg har et andet eksempel på, hvordan man kan dreje besvarelser. Den 14. januar 1976 oplyste justitsministeren, at denne sag var blevet afsluttet, bl.a. fordi strafansvaret var forældet. Jeg har grund til at formode, at sagen blev afsluttet, bl.a. fordi rigsadvokaten skønnede, at den sigtede havde handlet i god tro, og at sagen næppe kunne vindes ved retten.

Vores justitsminister er jo en klog mand. Man kan ikke anklage ham for at tale usandhed. Han bruger selv ordene „blandt andet“, og hvad det første eksempel angår, så er det da rigtigt, at aflytningssagen først kom til politimyndighedernes kundskab i 1963. Sagen blev først da, om jeg så må sige officielt kendt, men som sagt, var den dan-